

ELEKTROCOM JIM Mejsnar

TELEFONNÍK A OBNOVA LJ. ZAŘÍZENÍ

Čepčova 1304/42, 512 01 Bělečko, Tel: 04/295 24 58

Nabízíme opravu a prodej různých telefonních zařízení včetně kabelech a součástí.

Pracujeme s telefonními kabelemi a součástmi ze všech materiálů. Můžeme Vám také poskytnout služby v oblasti telefonních zařízení.

Máme také k dispozici různé druhy telefonních zařízení, které Vám můžeme poskytnout na základě Vašeho požadavku.

Dále nabízíme různé druhy telefonních zařízení, které Vám můžeme poskytnout na základě Vašeho požadavku. Zaregistrované osoby mohou získat slevu.

PŘEPOČÍTEČNÍ OBLASTI VÝROBY A VÝBRANÉ TECHNIKY

Kvalita našich výrobků je zaručena. Všechny výrobky jsou vyrobeny z kvalitních materiálů. Naše zařízení jsou v souladu s normami a předpisy.

Placení obchodních informací

od 1.1.1997 do 31.12.1997

od 1.1.1997 do 31.12.1997

IVO KRAJČ

Čepčova 1304/42

512 01 BĚLEČKO (42)

512 01 BĚLEČKO

tel: 04/295 24 58

tel: 04/295 24 58

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

KVĚTEN 1997

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník č. 5/1997, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 4,- Kč. Příspěvky zasílejte do konce každého
měsíce na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou PSČ 51211.

Jan Kubát

Máj

Ze sbírky „Když se šefi nad Šefínem“

*V předvečer rozkvetlých
šeříků
v předvečer vpádu
vlahých nocí
v předvečer vůní
májových
zelený kovral
svěžíh trav
setřepal ze sebe
ušpiněný snůh*

*V předvečer náporu
sladkých míz
v předvečer vpádu
vlády chladu
v předvečer očištění
země
kolotoč nadějí
roztočil mne s sebou
a srdce probodl mi
neskonalou něhou*

ZPRÁVY z městského úřadu

*Zprávy z radnice aneb
co se vodposledka ve městě
skutečně šustlo /5*

Rekreační vesnička

Ve dnech 22. až 23. 4. 1997 proběhlo na MěÚ ve Vysokém n. J. jednání ohledně investičního záměru rakouských podnikatelů na vybudování rekreační vesničky v prostoru za parkem zotavovny Větrov ve Vysokém.

Za Rakouskou stranu se jednání zúčastili pánové Schaberle a dipl. ing. Stráňský. Za město Vysoké byli přítomni jednání členové MZ. Zástupci města učinili řadu vstřícných opatření.

Rakouská strana přizvala k jednání i majitele dotčených pozemků z řad občanů města. Toto jednání proběhlo bez účasti zástupců města. Investiční záměr rakouských podnikatelů je na naše poměry velkolepý. Plánované náklady na realizaci záměru ve výši 135 mil. korun vzbuzují respekt, možná nevěřící povzdech, možná hořký úsměv nad krásným snem.

V případě uskutečnění výstavby rekreační vesničky by se město povzneslo z jistého spánku, který je způsoben nedostatkem kapitálu a tudíž i investičním stavebním klimatem.

Záměr je jedna věc a jeho realizace je věcí druhou. Cesta mezi přáním a skutečností se může vypařit velmi rychle, aniž

jsme udělali jeden krok směrem dopředu. Z výsledku jednání a následného tempa uskutečnění dohodnutých postupů mám dojem, že rakouská strana přeshlapuje na místě, možná i couvne ze startovní čáry. Kéž bych ne měl pravdu.

Dotazník

Dle informací v dubnovém čísle Větrníku měla proběhnout v měsíci květnu „dotazníková akce“, která měla přispět k lepší komunikaci s orgány města. Vzhledem k časové tísní a vzhledem k tomu, že je třeba smluvně podchytit hlavně dodávku pitné vody a odvod kanalizačních vod, nebude „akce“ probíhat v proklamovaném rozsahu. Otázky k občanům se budou týkat pouze výše uvedené problematiky a budou součástí smlouvy o dodávce vody z veřejného vodovodu a odvádění odpadních vod veřejnou kanalizační sítí. Formuláře budou doručeny do všech domácností, po podpisu staženy /doručeny na MěÚ/ a jejich kopie opět doručeny do domácností. Bližší informace na MěÚ. Děkujeme předem za pochopení a spolupráci.

Poděkování

Městský úřad děkuje všem občanům města, kteří se podíleli na jarním úklidu veřejných prostranství. MěÚ zároveň projevuje lítost nad duševním zdravím lidí, kteří si pletou autobusové čekárny, odpadkové koše, pangejty a jiné prostory s popelnici na komunální odpad. Zcela k nepochopení je „uložení“ stavební suti a skla do kompostu v parku u oplocení hřbitova.

Ing. Pavel Štěpánek
tajemník MěÚ

Víte, že...

Slávka Hubačková, členka DS KRAKONOŠ, se zúčastnila ve dnech 19. a 20. dubna Národního kola soutěže v Přerově v přednesu hereckých monologů nazvaných „O Pohárek Svazu českých divadelních ochotníků“ a mezi nejlepšími interpretkami z celých Čech a Moravy obsadila s monologem Aldo Nikolaje: Tabák a sůl - třetí místo.

Slávko, blahopřejeme.

Školní okénko

ZŠ

Velikonoční výlet

Ve čtvrtek, když byly velikonoční prázdniny, jela naše třída s paní učitelkou Prokopovou a pí Kopalovou do Jilemnice do muzea. Přidal se k nám ještě jeden družák a třeták a v 7 hodin jsme vyjeli. V muzeu se nám moc líbilo. Mají tam sbírky ptáků a motýlů, lidové kroje, staré lyže, sněžnice, které vypadají jako tenisové rakety, a krásný betlém. V něm se nám nejvíce líbil lenoch, který se povaloval ze strany na stranu. V jiných místnostech jsme viděli starodávné skříně a truhly, malované skleničky, staré vánoční ozdoby a ještě mnoho jiných věcí.

I když bylo v muzeu hezky, nejvíce jsme se těšili do cukrárny. Všichni jsme se posadili ke stolkům a sami jsme si objednávali čaj a dobrotky. Protože jsme do odjezdu

zpátečního autobusu měli dost času, v klidu a teploučku jsme si pochutnávali. I když nám ten den počasí moc nepálo, výlet se nám líbil a už se těšíme na velký výlet do Prahy.

Lukáš Roubal, Lucka Hásková,
Nikolaj Doležal, Ivona Štěpánková,
Kája Berka, Aneta Šaldová,
Majda Hejralová - žáci 4. třídy

ISS

Pořádek před domem

Jistě také občas doma uvažujete o tom, že byste si mohli alespoň zamést prach na chodníku před svým domem. Chvilí přemýšlíte, a potom si řeknete: „Proč zrovna já, není to můj chodník a trochu prachu mě nezabije.“

Takto si ale dnes odpovídá velká většina lidí. Zkuste se někdy projít pod okny paneláků, to se podíváte, co tam všechno neobjevíte. Naleznete tam všelicos zajímavého, třeba i od sousedů, nebo si vzpomenete, není to náhodou můj ubrousek od svačiny?

Také můžete objevit pravidelné hromádky cigaretových nedopalků, které jsou právě pod okny pana Nováka, ten vás ovšem včera přišel pokárat za nevypletlý záhon a řekl vám, že kazíte dobré jméno celého domu. Nebo co takhle paní Zvěřinová, která nechodí venčit své domácí miláčky do nedalekého pískoviště, určeného právě k jejich venčení. Zrovna vy můžete bydlet v přízemí a její pravidelné procházky s pejskem končí právě pod vašimi okny. Nedivte se také, když naleznete na trávníku okolo vašeho domu zbytky jídla,

ovoce a různé kelímky a kapesníčky. Pokud starší pán z 12. patra chodí o holi, posváčí na balkoně a ta jeho špatná chuze způsobuje, že mu někdy upadne slupka od pomeranče, jindy zase kelímek od kávy, na balkoně se jistě také nachladí, a tak se nedivte, že místo ptáků létají po sídlišti papírové kapesníčky.

Je tedy pravda, že musíte dlouho uvažovat o tom, jestli pustíte své dítě, aby si hrálo před domem. Kdo ví, co by mohlo přinést domů?

Možná, že jste se právě teď rozhodli a chodník před vaším domem bude stále čistý. Není to přibíh vašeho domu?

L. Votočková, III. RŠ

Nepořádek před domy

- kritika

Nedaleko centra města stojí sídliště. Není nijak staré, a proto domy ještě vypadají pěkně. ani není špinavá omítka nebo zpuchřelé dřevěné obložení balkonů. Zrovna vyšlo sluníčko a ozářilo celé sídliště svým svitem. A nyní ještě zřetelněji člověk vnímá, že celkový vzhled prostředí něco ruší. Při bližším zkoumání každý dojde k závěru, že problémem jsou travnaté plochy poseté rozličnými papírky, sem tam se blýskne nějaký ten střep a uprostřed všeho trní kapesník, který byl původně bílý.

„Taková maličkost,“ řekne si obyvatel jednoho z domů při pohledu z okna, „že to někdo nesebírá, to je hrůza. Ty lidi se bojí špiny nebo co!“ Toto je názor většiny z nás. Každý by chtěl mít pořádek, krásné prostředí u domu, ale na případné postarání se o to vlastní rukou obvykle nemá čas nebo předpokládá, že to někdo sebírá nebo že se to do rána ztratí.

Pokud by se našel někdo, kdo bude tak hodný a udělá u domů pořádek, kýžený efekt se stejně nedostaví. Ze začátku snad, ale po delší době se trávníky opět zaplní. Jsou totiž i tací mezi námi, kteří zase odhodí na zem papírek od nanuka, igelíťák od svačiny nebo shnilé jablko. Ani opilec kráčející z hospody se nebude pozastavovat nad tím, že láhev, kterou odhodí, bude kazit prostředí okolo domů. Vzhledem k tomu, že nám není rady ani pomoci, jsme asi odsouzení k životu mezi odpady. Alespoň, že to není v zimě vidět.

Ovšem, kdyby to byly jen papírky a podobné odpady! Často uprostřed chodníku se nachází psi výkaly, vystavující se tam na odiv okolí. Zřejmě proto, že nás podobné výjevy neokouzlují a nedivíme se po nich, občas se stane, že na sebe upozorní přímo. To v tom případě, když na ně slápneme. Někdy to zaznamenáme až doma, což je obzvlášť fascinující. Tohle je totiž další věc, která je hodna zamyšlení. Byly už různé pokusy o omezení těchto nálezu. Byla tu psi WC, lopatky se sáčky, které byly všude při ruce /toho ovšem zneužívali malí caparti ke svým hrám/. Jak se zdá při pohledu na zem, ani jedno z těchto řešení nebylo nejšťastnější. Ono totiž řešení, jak tomu zamezit, aniž by byl zakázán chov psů a jiných zvířat v bytech, není. Je to velice smutné, že obytné části měst působí takto nečistě. Nicméně tak to je, tak to bylo a tak to i bude. Přesto tohle není zrovna nejvhodnější způsob, jak vše řešit. Nutno však podotknout, že určitý úspěch zaznamenaly metafské čtyři vysílané do ulic. To problém do jisté míry řeší, ale opravdu jen do určité míry. Všechno zaleží na nás, na lidech, na obyvatelích měst i venkova, jaké životní prostředí si vytvoříme.

L. Balatková, III. RŠ

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Divadlo

O velikonoční neděli jsme v letošním roce trochu porušili tradici vysockého divadla. Nehrál domácí soubor, ale pozval kolegy ze Semil. Ti s sebou přivezli divácky vděčné představení „Prodáná Maruš“, kterým potěšila všechny přítomné v sále. Inscenace rozdělená na dvě poloviny nesla určité problémy. Jisté je, že první část je čitelnější, vedená jako loutkové jarmareční divadlo. Druhá půle ze „současnosti“ sklouzla do vulgárnější roviny, překračující i určitou míru vkusu. Přesto herci odvedli dobré komediálně pěvecké představení a přesvědčili o svých kvalitách. Děkujeme semilskému souboru za pěkný a veselý večer.

Přehlídka

Koncem dubna poprvé zasedl přípravný výbor, aby si mezi dvacet členů rozdělil úkoly. Samozřejmě, že nejožehavějším problémem jsou finance, nebude lehké naplnit rozpočet tak, aby zůstala zachována úroveň vysoké přehlídky. Těžkou hlavu způsobila firma GEN, která uzavřela Kramářovu vilu, a tak postavila před výbor úkol zajistit potřebné stravovací a ubytovací kapacity v přímě-
řných finančních relacích. Věříme, že se vše zdárně zvládne a přehlídka zase bude v týdnu od 11. do 18. října tohoto roku.

Premiéra

Na konec června chystá režisérka Slávka Hubačiková s divadelním dorostem premiéru pohádky Černá královna. Těšíme se a přejeme hodně zdaru, neboť většina kandrásů - nových herců - bude stát na divadelních prknech poprvé.

✿ Dětem

Na 7. červen si děti, maminky, tatínkové, babičky a dědové udělejte vykiřník do kalendáře. Bude totiž u divadla KRAKONOŠ a v parku zase dětský den. Samozřejmě, že divadelníkům budou pomáhat také hasiči, sportovci, městský úřad a v neposlední řadě vysočtí sponzoři. Na jejich finančních příspěvcích závisí odměny pro děti. Děkujeme.

Svatava Hejralová

Dr. Kramář zemřel před 60 lety

O JEHO ŽIVOTĚ TROCHU JINAK

Dr. Karel Kramář byl nejvýznamnějším vysockým rodákem. Byl poslancem říšského a zemského sněmu, vůdcem domácího odboje, zaláfován ve Vídni a odsouzen k trestu smrti, amnestován při nástupu císaře Karla I. na trůn. Byl prvním předsedou vlády Československé republiky. Po odstoupení se věnoval

zákonodárné práci. Necháme politickou a veřejnou činnost stranou a podíváme se do jeho lidského soukromí.

Narodil se 27. prosince 1860 ve Vysockém nad Jizerou v čp. 10, to je dům na náměstí vedle školy na rohu ke Třiči, v rodině stavitele Petra Kramáře. To byl člověk rozšafný, poctivý a pracovitý. Nevynikal snad nad průměr ve svém oboru - zlé jazyky říkaly, že nejlépe staví školy, čtyři stěny a střechu - ale pracoval solidně. Postavil i vysockou školu v roce 1882. Když o továrnu Jína a Hybner v Libštátě ztratil Hybner zájem, projevil zájem Petr Kramář o půlku té továrny: „Já bych to, pane Jíno, koupil. Ne pro sebe, ale pro syna Karla. To se ví, musel by se sem za něho někdo dát. Protože Karel, jestli se přijde tak dvakrát za rok na to podívat, nic víc.“ Kramář to koupil, a tak se firma Jína a spol. rozvinula na velkou textilní továrnu.

Petr Kramář byl pěkně urostlý, hezké tváře, rozšafný, vyrovnaný člověk, celkem mezi lidmi oblíben. Jeho žena, rozená Vodseďálková, byla statné rozložené postavy, hrubé tváře, ne zlá, ale typ žen, kterým se tenkrát na horách říkalo „skuhra“. Přinesla svému muži veliké věno, ale byla velice šetrná a mluvila vždycky tak, jako by neměla již co dát do hrnce. Začátky stavitele Kramáře nebyly lehké, a proto muž i syn se k ženě a matce chovali shovívavě. Celé věno vložila do rukou svého muže, který je investoval do svého podniku, musela hodně šetřit, pracovat a dělat skutečně jako poslední baráčníce.

Věřila několikrát, že už přijde vytoužené dítě a vždycky zas byla zklamána, až

přišel Karel a i toho porodila předčasně. Když byl Karel maličký, sama si prala a šňůru od kolébky měla uvázanou u nohy, aby, když dítě zavrní, mohla kolíbkou pohnout a nemusela utíkat od nece. Byla to tedy paní pracovitá, obětavá, ale někdy nevhodně zvědavá a povídavá. Nemohla nikdy být přítomna důvěrným poradám. Jistě by se později neudržela, aby se nepochlubila, co Karel. A Karel, který byl k rodičům velice taktický a jemný, běželo-li o nějakou důvěrnější věc a byla-li obava z maminčiny sdílnosti, velmi šetrně upozornil maminku se slovy: „Maminko, odpusť!“ a vyprovodil ji z pokoje a pokoj zamknul.

U Kramářů v pokoji, kterému se říkalo salon, byla všechna křesla potažena plátnem a záclony staženy, aby nic nevybledlo. Když ale měl Karel přijet z Vídně, narychlo se povlaky stahovaly. Tu paní sháněla, kde by co dobrého bylo k pohostění, zapomněla šetřit a nakoupila toho, jako by měl přijet císař pán. A Karel byl přece tak skromný! Když po odjezdu Karlově přehlížela spížírnu, stýskala si: „Bože, Bože, vono snad Kadloj u nás nechutná.“ Společensky nežila, ale noviny četla bedlivě. Těšila se úspěchy svého syna. Došlo-li někdy proti doktorovi k nějakému výpadu, o který v politice nebývá nouze, byl šlo o člověka čestného a poctivého, oči se paní Kramářové zalily a koho viděla, každému si posteskl: „Nač je tole Kadloj potřeba, dyť má bejt voď čeho živ, dyť do tý politiky jen strká, von mně ani Peter nefekne, co do toho peněz vrazí. Ale depak, to je marný, jak se k tomu čuchne, je konec. Když von Kadel viděl Riegra, Riegra a teď to má!“

Dr. Kramář vždycky dovedl projevit hřejivý lidský zájem o starosti jiných a tím si také mnoho lidí získal. Jednou si u nás povšiml punčoch, které právě maminka látala. „Vy také látáte jako moje maminka, jen s tím rozdílem, že je zašíváte bavlnou stejné barvy. Zato moje maminka dá na šedou punčochu bavlnku barvy papouška. A tak mně to pěkně připraví. Kdyby chudák věděla, kde se ty punčochy, tak pěkně pestře spravované, octnou!“

Stará paní se chlubívala, kde všude by „Kadloji rádi dali céru“. Ostatně nebylo divu, že se krásný, milý, vzdělaný doktor líbil dcerám a syn z bohaté rodiny, čestný a takového postavení - rodičům. Nakonec si obvykle paní Kramářová povzddechla: „Ale není s Kadlem řeč, vona ho prej chce náká ruská kněžna.“

Když měl doktor poprvé přijet se svou paní do Semil, Petr připravoval ženu, jak má uvítat snachu. Ale stará paní byla příliš horačka, aby nepověděla své.

Z kočáru vystoupila krásná paní a když vkročila do salonu, přivítala ji doktorova maminka: „Co to tudle máte?“ A ukázala na nepatrnou jizvičku na tváři. A hned narážka na rozvod paní Naděždy: „A copak jste to mohla udělat dětem, copak může máma opustit děti?“

„Nejřív jsem já!“ Dostalo se paní Kramářové strohé odpovědi. Všecko nenápadně stavitelovo upozorňování bylo marné: „Považte, takovej čloujek a von si vzal ženu vod živýho muže!“

Pochopitelně nastalo určité rozladění. Paní Naděžda toto přivítání své tchýně nikdy nezapomněla. Nepochopila prostotu starostlivé a milující matky. Se svou

tchýní se Naděžda nechtěla stýkat a doktor jezdil k mamince sám.

V Semilech býval Dr. Kramář zřídka, pravidelně druhý den uháněl kočár do Vysokého. Pravda byla, kterou paní Naděžda často říkala: „Copak Karel Petroviče! Ten umí hlavně odpouštět, ten celý život stále jen a jen odpouští!“

Letos 26. května uplyne 60 let od smrti Dr. Karla Kramáře, rodáka, který svému městu zůstal věrný. V domě, který ve Vysokém postavil původně pro české novináře, pobýval vždy v létě až do roku 1936. To byla poslední návštěva. Veřejnost ho viděla a slyšela již nemocného na terase vily při Havlíkových oslavách.

Dr. Karel Kramář se svou manželkou odpočívají v ruské kapli v Praze na Olšanech a rodiče v hrobce na vysokém hřbitově.

Texty použity z knihy Magdaleny Matouškové „Nezhojí všechno čas“.

Přípravila Jiřina Doubalíková

Zdeňka Matoušková vzpomíná

Vzpomínám si, když pan Dr. Kramář postavil ve Vysokém vilu s velkým přílehlým pozemkem a na něm se zřizoval park. Přišli na to zahradníci a jeden z nich se mi zalíbil. Když pak všichni zahradníci odešli, zůstal jen František Matoušek, že je pracovitý a spolehlivý. Doporučil ho pan Jetmar, který se staral o park.

Po delší známosti jsme se vzali a nastěhovali se s Ferym, jak jsem svému muži

říkala, do domku vedle brány, který sloužil také jako vránice.

Po nastěhování nás přišla navštívit paní Naděžda, opírala se o hůlku a doprovázela ji její společnice. Chtěla vidět, jak bydlíme, a když viděla na zemi jen slamník, do třech dnů jsme dostali nábytek po rodičích pana doktora. Byl moc pěkný a fortelný. K tomu byly peřiny, prádlo a celá výbava, která mně sloužila skoro celý život. Prádla byla plná bedna a na všem monogramy KK. Kramářovi měli k zaměstnancům pěkný vztah. Když byli ve Vysokém, provázival můj muž pana doktora parkem a povídali si. Doktor říkal: „Kdybych měl, Matoušku, v kapse, jako že nemám, udělal bych zde všechno jinak.“

Také nás jednou Kramářovi vzali na návštěvu a prohlídku pražské vily Na baště.

Manžel byl od začátku založení parku až do smrti Kramářových zahradníkem ve vile. Paní zemřela v zimě v roce 1937 a ještě před smrtí mohla uhořet, protože jí vybuchl samovar. I pan doktor zemřel tohoto roku. Pak byl manžel ještě zaměstnán dva roky za vedení pana tajemníka Grunda, který byl předsedou Společnosti pozůstalosti Dr. Karla Kramáře.

Když pan doktor zemřel, vezli jsme do Prahy na pohřeb věnec, který byl celý z chvojí z jeho vysokého parku. Doba, kdy jsme s mužem byli u Kramářových, byla nejkrásnější dobou mého života.

O hrobku rodičů doktora Kramáře, která je ve Vysokém na hřbitově, se stále starám. Teď už za pomoci své snachy Alenky. Vysazují se tam květiny dvakrát do roka a v létě se musí, když nepříší, skoro každý den zalévat.

Kramářova vila za války

Z Kramářovy vily si Němci ve válce udělali „Gauschule“ a tam školili svoje gauleitry a starosty a ostatní pohlaváry, hlavně ze Sudet. Velel tomu brněnský Němec Kvapil.

A tu jednou, když už se válečné štěstí k Němcům obrátilo zády, přišel se svým doprovodem do sokolovny. A že si budou v rámci instruktáže promítat film. A hned nařídil uzavřít oba vchody, nikdo po celou dobu promítání do budovy ani ven, všude stály strážé. I svého promítače si přivezli. Ještě, že my jsme mohli zůstat doma.

Ale naše světnička v sokolovně byla od sálu oddělena jen cihlovou slabou zdí. Stačilo na ní přiložit ucho a slyšeli jsme docela dobře filmové postavy mluvit. A že jsme byli hodně zvědaví, čekali jsme s ušima na stěně, cože to bude za film.

Po krátkém úvodu školitele začalo promítání. Nebylo třeba dlouhého času, abychom poznali, že se Němci, asi v rámci instruktáže „nedůvěřujte Čechům“ dávali na film Karla Hašlera „Písníkář“.

A. Čerovská - Bartoníčková

Jede, jede poštovský panáček...

I v Čechách existují místa, kam se poštovní zásilky k vůli špatné dostupnosti nedoručují. Naštěstí se to netýká rajonů, které spadají pod poštu ve Vysokém nad Jizerou. Tři tamní poštovní doručovatelky se starají o to, aby se „pošta“ dostala

do každého domku, vily, bytovky či chaloupky, ale také obchodu nebo úřadu.

Roznášet zásilky a noviny není tak jednoduché, jak se na první pohled zdá, není to žádné „příjít, vhodit, odejít“. Pracovní den poštovní doručovatelky začíná tím, že vklouzne do stejnokroje /ty současné v podstatě vyhovují/ a roztřídí si a seřadí „svou“ hromadu došlých zásilek, což se někdy zvládne za půl hodiny, jindy se to protáhne na dvě, a pak už může vyrazit do rajonu, ovšem po předepsané trase. Všechna tíha přitom spočívá na vlastních nohou, rukou a zádech, občas se ve Vysokém dostane ke slovu taška na kolečkách. Za nejpríjemnější pro takovou pochůzku se považuje normální počasí, kdy příliš nemrzne, nefouká, nepálí sluníčko a neprší. Kolik takových dnů v roce ale je. Častěji se naplňuje rčení „psa by nevyhnal, ale poštačka musí“.

Adresáti neovlivní povětrnostní podmínky, ulehčit práci doručovatelkám však mohou - je to jednoduché, ony si už zvykly pokládat zásilky na nějrůznější místa, ale schránka je přece jen nejlepší a nejbezpečnější. Pokud je k ní zajištěn i snadný přístup, je to už téměř ideální. Podle doručovatelek jsou velmi praktické např. velké plastové schránky s vrchním otvíráním. Noviny se nemusejí překládat a nijak se nepoškodí.

Při své práci jsou „listonošky“ limitovány různými předpisy, které lidé ne vždy přijímají s pochopením. Např. zásilky do vlastních rukou zkrátka musejí osobně převzít ti, jimž jsou adresovány, když nějakou zásilku přebírá rodinný příslušník, je potřeba, aby uvedl svůj vztah k adresátovi, i když se mu to zdá podivné

nebo zbytečné. Vždyť pro doručovatelku je to jediný doklad při případných pozdějších reklamacích. K vůli vlastní bezpečnosti nemohou také proplácet poukázky nad limit atd. Lidé si často zkomplikují život tím, že řádně nepřečtou oznámení o zásilce a shánějí ji na poště brzy, v době, kdy ji má doručovatelka ještě u sebe. Případně si nevšimnou, že se jedná o zásilku spěšnou, a pak dochází k druhému extrému - přijdou si ji vyzvednout pozdě.

Občas se také stane, že se nějaký pohled nebo dopis zatoulá a cestuje. Pokud se člověk nemůže toho svého dočkat, je to např. tím, že skončil v jiném městě, nezřídka však také proto, že ho odesílatel sice avizoval, s jeho zasláním si už však dal načas. Je zbytečné podezírat doručovatelky, že ho mají někde na poště. Všechny došlé zásilky se v ten samý den musejí roznést. „Poštu“ však „listonošky“ nejenom předávají, ale také vybírají, každá ze dvou schránek. Musejí tak činit pravidelně a „kaslíky“ udržovat v pořádku. Formálnost této formulky ruší jedinci, kteří si veřejné schránky pleťou s odpadkovým košem, resp. zapomínají na upatlaný papír od nanuku napsat adresu a nalepit známku.

Poštovní doručovatelky při své práci plní i jakousi společensko - sociální funkci. Pro mnohé starší či osamělé lidi jsou jedním z mála zdrojů informací, a také, nakolik to čas dovolí, i pozorným posluchačem. Jedna z nich se dokonce změnila v nadpřirozenou bytost - coby ježíšek odeslala malé holčičce a pomohla jí tak k vytouženému dárku. . .

Nejenom s lidmi se „poštačky“ potkávají na svých cestách. Zvířata - psi,

kohouti, krávy - jsou vůbec zvláštní kapitoulou. Někdy doručovatelkám usilují o zdraví, jindy se z nich stávají příjemní společníci.

Trasy po svých rajonech absolvují vysoké poštovské panenky každý pracovní den. Zažívají přitom příhody veselé i smutné - těch druhých naštěstí méně -, a „ulejvat“ se rozhodně nemohou.

Myslím si, že dělat tuto profesi delší dobu mohou jenom lidé, kteří ji mají opravdu rádi, a jsem přesvědčená o tom, že vysoké poštovské panenky k nim patří.

Alice Sládková

NOVINKY v městské knihovně

Dívčí a ženské romány

- J. Smetanová: Holka v nesázích
L. Lanczová: Počkej na mě, Radko!
Všechno bude fajn.
J. Dědková: Smůla na patách.
V. Andrews: Falešný týpky.
Utajený drahokam.
Matné zlato.
J. Collins: Pomsta Lucky.
J. Michael: Majetky.
M. Bernstein: Nebe a země.
I. Borská: Cizí tvář v mém zrcadle.
V. Javoříková: Vítězná láska.

Vzpomínkové a historické

- C. Sternberg: Cesta.
M. Drobný: Drobnosti.
M. Kopecký: Já.

- H. Zagorová: Než to zapomenou.
B. Kuras: Češi na vlásku.
D. Charms: Z deníku. Anekdoty.
B. Erskine: Žila jsem již před staletími.
S. Groessing: Silné ženy - slabí muži.
H. Thoma: Metresy francouzských králů.
P. Carr: Zázrak v opatství.
P. Acroyd: Golem z londýnských doků.
J. Redfield: Celestinské proroctví.
J. Pospíšil: Hyeny.

Válečné, napínavé a detektivní

- R. T. Matheny: Ohniví jezdci.
W. Smith: Běsníci spravedlnost.
R. Evans: Conan a Nesmrtelný.
E. van Lustbader: Plovoucí město.
L. Block: Tříkrát lupič detektivem.
S. Mac Crumb:
Tři případy a Elizabeth MacPherson.
E. Kačírková: Nenechám tě odejít.

Povídky a eseje

- J. Canfield: Slepíci polévka pro duši II.
D. Fischerová:
Prst, který se nikdy nedotkne.
Nejlepší psí příběhy
Knihy nejen o srdci
Knihy nejen o duši

Společenské a humor

- P. Bošek: Borokosy.
P. Čerbák: Když hoří člověk lékařské!
E. Segal: Gentlemani z Harwardu.
H. Kuřeishi: Buddha z předměstí.
CH. Monger: Angličan, který vylezl na kopec, ale slezl z hory.
R. Gordon: Doktor ve stávce.
I. Klíma: Poslední stupeň důvěrnosti.
J. A. Michener: Zatoulaná generace.

Záhadný vesmír

C. Bryan: Blízká setkání čtvrtého druhu.
E. von Daeniken: Neznámí z vesmíru.
R. Lazarus: Za hranicí reality.
P. Affre: Záhadné bytosti žijí.
Kniha symbolů - Sny
Magie

Různé

Andro: Pět tantrik.
H. Fischer - Uhlig:
Rekonstrukce a úpravy interiéru.
C. Young: Kaligrafie.
Voltaire: Candide.
E. A. Poe: The Masque of the Red Death
/Anglicko-Česky/
M. Pokorná:
Dáša Veškrnová - první dáma.
N. Kent:
Těžké název / Rockové portréty/.

Iva Řehořová, knihovnice MK

Z HISTORIE dávne i nedávne

Kronika Sklenařická

Část 8.

Houslařství

V obci se narodil Věnceslav Metelka 17. 9. 1807 a prožil zde svoje dětství a začátky. Proslavila ho houslařská škola ve hře na smyčcové nástroje, které sám stavěl. Byl preceptorem na pasecké škole, ale učitelem se nikdy nestal. Na život

a skromné poměry vzpomíná ve svých zápiscích z let 1839 až 1844, které byly podnětem k Raisovým Zapadlým vlastencům. Na jeho paměť byla na rodném domku čp. 11 odhalena v roce 1957 deska. Další houslař a jeho potomek, Josef Metelka čp. 5, ještě v roce 1928 inzeruje výrobu smyčcových nástrojů - tím houslařství v obci končí, jen u Metelkových se říká u Houslařů. Ze Sklenařic pochází slavný rod houslařů, Špidlenové, a potomci jsou ještě houslaři v Hradci Králové a Praze. František Špidlen, žák Věnceslava, si zařídil houslařství v Kyjevě a později se usadil v Moskvě a šířil slávu našeho houslařství v Rusku. Byl houslařem carské konzervatoře. Na jeho pozvání do učení na houslařinu odjíždí do nového domova další rodák, synovec Jindřich Vitáček. Ten přijímá jméno Jevgenij, vede si dobře, hraje v kvarteru violu, v roce 1913 získává v soutěži za své tři nástroje první cenu. Ožení se, buduje Státní sbírku strunných starých nástrojů, stává se jejím správcem, profesorem nauky o hudebních nástrojích na houslařské škole a zakladatelem a organizátorem v Sovětském svazu. Po rozchodu se ženou se stává ředitelem továrny na smyčcové nástroje. Podařilo se mu i odhalit výrobní tajemství zvukové slavných italských Stradivariových houslí. Sám postavil stovky houslí. Jeho druhá žena, tajemnice Velkého divadla, byla přítomna se svou dcerou roku 1965 při odhalení pomníku Vitáčkovi ve Sklenařicích na rodné chalupě čp. 98, která však již nestojí. Jeho život vyličila M. Kofátková v knize Houslař šel na východ.

Iva Řehořová

O čem vypovídají pověsti z Vysocka

Část 2.

Kříž na Kozině

Pověst zapsal Jaroslav Večerník
Vypravoval mu ji z části Florián Koldovský ze Stanového a., o těch Švédech "Štěpán Hrádecký, Stará Ves čp. 97, rodák z Roprachtic.

Bude tomu bude asi bez padesáti tisíc let, co vpadli do Čech někte u Trutnova Poláci, vedeni svým králem a jedním synem z českého knížecího rodu a hrozně zem ple-nice, dotáhli až k jednomu hradu u řeky. Tam se jim české vojsko postavilo tak, že řeka byla mezi nimi a následující noci přešli Češi přes tu řeku na břeh zajatý Poláky. Jaké bylo ráno překvapení obou vojsk, když měla mezi sebou řeku zas, neboť Poláci té samé noci přešli řeku také zas na český břeh, ale vidouce, že zašli příliš daleko a že by se asi domů nevrátili, vynutili si přechod přes vodu ještě jednou a dali se na kvapný ústup k horám. Ale jinou stranou než přišli. Češi je v patách stíhali a obě vojska dotáhla až k Vysokému a tady se Poláci zachytili na jednom vrchu, zvaném Chlum. Češi je dostihli, hned neodpočatě na ně udeřili a porazili je, ač udatně bojovali. I velitel jejich, jakýsi rytíř Teodorich své k statečnosti vybízel, mnoho nepřátel pobil a padl. Ale Poláci po dobytém vítězství kvapně ze země do svého Slezska odtáhli. Na hrobě toho rytíře, který pohřben tam, kde padl, postaven ten nízký kamenný kříž, co se cesta od Koziny k Roprachticům ve dvě dělí. Na tom samém vrchu porazili a zahnali

císařští po 30ti leté válce potloukající se tu ještě švédský oddíl. Na jeho paměť zas tam blíž k Vysokému je také kamenný kříž postaven.

V knize Umění lidových tesařů, kameníků a sochařů v severovýchodních Čechách se píše mimo jiné o takovýchto kamenných křížích:

Sledujeme-li znaky a nápisy na nich i správy a pověsti o jejich původu, dospíváme k pevnému přesvědčení, že valná většina upomíná na nějaké neštěstí, ať už vraždu, zabítí nebo úmrtí způsobené bleskem, pádem ze stromu, smrtelný úraz při kácení lesa, při lovu, při dopravě, ve válkách a pod. Lidé měli ještě v 18. století z těchto křížů posvátnou hrůzu, vyprávěli si, že u nich straší, že se v okolí ukazují světylka, ohniví kocouři, mrtví zinali vojáci, jezdcí, atd. Věřilo se, že jakékoli přemísťování takových památníků má za následek trest, který se dá usmířit vrácením kamene na původní místo.

STALO SE V ROCE 1945

II. část - závěrečná

Z vysocké kroniky vybral
kronikář Václav Kramář

5. květen

Do dvanácté hodiny polední končila lhůta, pokud se týče vyvěšení německo - českých nápisů na domy... U Koziny došlo k politováníhodnému neštěstí. Roprachtický školák Nesvadba byl na

cestě do Vysokého jedním klukem z Hitlerovy bandy zastřelen.

Je sobota, deštivý den. Zpravodajství českého rozhlasu bylo nápadně rychle odbyto a netrvalo to dlouho, ani ne pět minut. Nato hlasatel volá: Voláme české vojsko-policii do rozhlasu na pomoc - čeští lidé jsou zde střílení. A tak započalo České národní povstání v Praze. U nás se tato zpráva rychle roznesla po celém městě a všichni poslouchali s velkým zájmem další pražské události. Biograf nehraje. Pražané prožívají těžké, ale radostné chvíle - chvíle našeho nového osvobození - volají o zbraně jako my ve Vysokém a přece víra ve vítězství - zvíťazíme!

6. květen

Neděle. Deštivo a sychravo po celý den. Telefonní spojení ze Semil není v pořádku. Odpoledne se konaly dva pohřby obětí zastřelených a to: o 14. hod. Františka Ducháčka, tov. mistra, a Štěpána Votočka, dělníka. Byly to pohřby tiché, pohřby žalujících srdcí. Pohřební průvod se ubíral kolem pomníku padlých a na hřbitov, kde jsou vykopány hroby pro všechny zastřelené oběti v dolní části hřbitova. Po dobu pohřbů byly rozestaveny kolem hřbitova čtyřlenné hlídky německých četníků. Pohřební obřady byly dovoleny bez projevů. Zatím je Praha obklopena německým vojskem dobře vyzbrojeným. Praha stále volá o pomoc do Londýna i Moskvy.

7. květen

Došlo k důvěrné poradě týkající se zdejší německé posádky. Tato odešla neočekávaně o 3. hod. odpolední z Vysoké-

ho a k odvozu bylo použito žádaných 7. párů koní. Všechny vozy byly naloženy různým válečným materiálem. Odchod byl proveden zcela v tichosti, bylo to jako pohřeb k velké radosti všech vysocích. Odešli směrem ke Třiči a k Novému Světu - Harrachovu. Odpoledne se konaly tři pohřby obětí ze 4. 5. 1945. Pro nedostatek rakví byla doba pohřbů odložena na 17. hodinu. První konal se pohřeb Josefa Hásky, truhláře čp. 109, druhý pohřeb Antonína Patočky, truhláře čp. 173 a třetí Arménce MUDra Usky Chačaturjana, který byl zastřelen v městském parku. Arménec byl nejen v rakvi, ale i na hřbitově zasypan květinami. Poněvadž německá posádka před hodinou odešla z Vysokého a hlídky kolem hřbitova také, promluvil nad rakví zesnulého Arménce několik slov legionář J. Holeček jménem svým nad hrobem neznámého vojína, jak se sám ve svém projevu zmínil. Byla to chvíle dojemná. O páté hodině odpolední zasedá nový národní výbor v zasedací síni radnice. Vojenským velitelem zdejší posádky byl ustanoven poručík Kocourek, který podléhá posádkovému velitelství v Semilech.

8. květen

Posádkové velitelství je přestěhováno do místnosti bývalého berního úřadu v čp. 8 v prvním patře, velitelem je poručík Kocourek. Vojenský velitel v Jilemnici - národní výbor nařizuje, aby byly okamžitě vyvěšeny čsl. vlajky na viditelných místech, a to z těch důvodů, aby v případě přeletu anglo-amerických letadel bylo zřejmé území čsl. a město nebylo bombardováno.

9. květen

Celé dopoledne je ve městě živo, město vyzdobeno čsl. a českými prapory, které byly po celou dobu okupace pečlivě uschovány, tak tomu bylo i s velkými prapory radničními, jež byly uschovány a nikoli použity na prapory protektorátní. Švadlenky dostaly domů práci za účelem šití pásek na rukávy, na které se tiskne označení „Stráž“. O desáté hodině se dostavil do kanceláře štktpt. Havlík a ozhamuje, aby se město Vysoké n. J. reprezentovalo, že vilu Dr. Kramáře potřebuje pro generální ruský štáb. Mezi tím však o půl jedenácté přijel do Vysokého na motoru ruský voják, první voják, partyzán, který již po tři měsíce patroluje v lesích na Železnobrodsku. Starosta města Pohanka jej uvítal na náměstí za velkého jásotu občanstva, které se ihned kolem našeho hosta shromáždilo. Občané jej objímají, jásají. Na radniční budově byla vztyčena uprostřed našich čsl. praporů také vlajka sovětská, která byla na rychlo zhotovena. Také na výzdobu posádkového velitelství se šije rudá vlajka. O třetí hodině odpolední se konal pohřeb z nemocniční síně dělníka Pekaře z Roztok, který byl rovněž 4. května při přepadu města zastřelen. Později nato se konal pohřeb továrního mistra Řeháka. Průvod se ubíral přes náměstí na obvod města Vysoké-Stará Ves.

10. květen - čtvrtek

Slavný den ve Vysokém nad Jizerou. Příchod vítězné Rudé armády. Je krásný teplý slunečný den jako někdy v létě. Posádkové velitelství sděluje o půl šesté

ráno, že oddíly Rudé armády se utábořily u Božích muk a že je nutno co nejdříve je očekávat do města. Že do našeho města zavítá Rudá armáda, se rozneslo záhy po celém okolí a zanedlouho putovali i přespolní z dalekých vesnic našeho kraje do Vysokého s plnou parádou. Přicházeli hasiči ve slavnostních krojích, sokolky, sokolové, děvčata v národních krojích a ty spousty ostatního občanstva ve svátečním úboru tak, že již o osmé hodině ranní je náměstí plné účastníků. A jak to vypadá ječť za městem, vysocí děvčata, vysocí paníčky se chopily ihned vojáků a pomáhají jim spravovat šaty. Samozřejmě ani neušlo to nějaké objímání - to všechno z radosti proživných dnů z našeho osvobození. Fotoamatéři mají také plno práce - budou to historické snímky, souhrnem však to jsou dojmy nepopsatelné. Vítězná Rudá armáda na území Vysokého n. J. Toť dějinná událost - po šesti letech trvání města vstupuje Rudá armáda do města. Byly konány přípravy pro oficiální uvítání a pro styk se zástupci důstojníků Rudé armády, splnomocněn ing. Bohumil Ron, bývalý ruský legionář, který bude také překládat projevy důstojníků. Hrdinné bojovníky přivítal v proslovu starosta města Vojtěch Pohanka po zahrání fanfár z Libuše, kterými byla tato slavnost oficiálního uvítání zahájena. Vřelá slova útechy k pozůstalým obětím nacistického režimu a persekuce pronesl důstojník Rudé armády. Slavnost byla zakončena státní hymnou, kterou zahrál rozšířený sbor města Vysokého n. J. pod vedením kapelníka Mil. Vodsedálka. Všechny projevy byly doprovázeny nevyličitelným

nadšením shromážděného občanstva. A za krásného květnového slunečného počasí pochodovali po ukončení oficiálního uvítání na náměstí rudoarmějci našim městem po silnici směrem k Semilům. Občanstvo, které bylo shromážděno k uvítání, zůstalo na svých místech i v hodinách odpoledních a nadšeně zdravilo pochodující jednotky Rudé armády. Rudoarmějci opětovali. Při krátkém oddechu ve městě se ihned děti spřátelily s vojáky. Hudební sbor města Vysokého doprovázel pochodující útvary českými pochody. Popsanou slavností důstojně byla započata v našem městě nová a šťastnější epocha v dějinách našeho těžce zkoušeného národa. U příležitosti tak slavného a historického dne našeho města bylo vzpomenuo také zásluh o naše osvobození nám tak drahého a všemi milovaného presidenta - osvoboditele Dr. E. Beneše.

Výpisky z městské kroniky ve Vysokém n. J. nám přiblížily osm dramatických dnů od začátku povstání ve Vysokém 3. května do závěrečných dnů války a osvobození 10. května 1945. Skončila druhá světová válka, která si vyžádala obrovské množství lidských životů. Také občané Vysocka přinesli značné oběti. Vzpomínáme na ně a zároveň na všechny statečné příslušníky domácího a zahraničního odboje, nezapomínáme na hrdinství vojáků spojeneckých armád proti hitlerovské koalici v boji proti nacistickým okupantům. Děkujeme všem, kteří se podíleli na osvobození naší vlasti.

Kolem roku 1900 odešel do Ameriky Jaroslav Hevák z Vysokého. Vyučil se v Karlových Varech zahradníkem. Rodičům nic neřekl, odešel znovu do Karlových Varů, tam pracoval, aby si vydělal na cestu za moře. Bez rozloučení odjel do Hamburku, nechal se najmout na loď, která ho odvezla do New Yorku. Dojel až do Kanady, pracoval u petrolejářského krále jako zahradník, a když si něco našetřil, zase cestoval dál. V Kalifornii se usadil a pracoval tam také jako zahradník. Byl vyučený hlavně na květinové koberce.

V San Francisku se uplatnil jako městský zahradník. Zažil tam zemětřesení. Byl právě v divadle, kde viděl, jak se trhájí lože s lidmi. Také zahradničil v Chicagu, Sao Pavlu. V Kalifornii byl 12 let. Pak se mu zastesklo po rodičích a těsně před první světovou válkou se vrátil podívat na rodiče a bratra. Válka mu překazila návrat a musel narukovat. Po válce si obstaral pas, ale bez finančního základu už nemohl vycestovat. Skládal si peníze a osobní vybavu. V údolíčku za městem jeho bratr skupoval pozemky a připravoval podmínky pro zahradnictví. Po návratu Jaroslava z Ameriky už nedošlo k dalšímu odjezdu za moře. Usadil se tedy v dřevěné boudě v údolí a zahradničil. Postavený americký dřevěný dům o šesti místnostech neobýval, nepostavil komín, aby nemusel platit daně. Za druhé světové války ukrýval zdejší dva občany žijící v ilegality, byl zatčen jičínským gesta-

pem, vyslýchán a asi půl roku vězněn. Mluvil perfektně německy, což mu značně vězení ulehčovalo. Zemřel na přelomu roku 1947-48. Údolí dostalo jméno Kalifornie, protože o ní stále vyprávěl a toužil se tam vrátit.

*Z archivu vybrala
Jiřina Doubalíková*

„Tak, pánové, zítra ve čtyři! A všichni! Já ještě musím. . . “ Kolikrát jsme všichni slyšeli ten vemlouvavý hlas, viděli bězděčným pohybem posunuté brýle na nose doprovázené - jen tak mimoděk - zapálením nezbytné cigarety. Po naoko nesouhlasném a velmi skromném reptání jsme se rozcházeli s vědomím, co každého jednoho z nás čeká v nejbližších hodinách. A bylo úplně jedno, zda se jednalo o Závody po staru, Skijácký bál nebo mistrovský závod v lyžování.

Mírek Morávek zkrátka dokázal ovládat svoji partu lyžařských nadšenců silou osobního příkladu, který měl základ v hluboké znalosti historie lyžování a v lásce k rodným horám. Jeho úcta k práci našich předků v dobrém smyslu ovlivňovala i konání celého lyžařského oddílu. Osud mu, bohužel pro nás všechny, neumožnil dožít se slavných a kulatých výročí, která nás v brzké době, miněno ve vztahu k lyžování, očekávají, a na která se on sám velmi těšil. O to citelnější ztrátou pro nás všechny je jeho nečekaný odchod.

V příštím čísle zahájíme další seriál „Dny svatého Jarmarku“. Tak nazval svůj článek o jarmarcích v době hospodářské krize v roce 1935 vysocký rodák spisovatel Zdeněk Rón. Budou to různé zajímavosti, postřehy, vzpomínky, vyprávění těch, kteří slavné vysocké jarmarky nejen prožili, ale také o nich napsali, a tak zachovali pro potomky jejich neopakovatelnou atmosféru.

*Važ si času,
chop se práce,
zahálky se střez
co zrádce.*

Těžko hledat v tuto chvíli slova, která by dokázala vyjádřit ztrátu, jakou utrpěl nejen Český Ski klub, ale i celá vysoká tělovýchova. Snad jenom - moc, moc nám všem chybíš, Mirku! A za všechno, co jsi vykonal, Ti děkujeme.

Loučíme se...

Jménem divadelního spolku Krakonoš a přípravného výboru přehlídky mám tu čest vzpomenout na kamaráda a přítele Mirka Morávka, milujícího divadlo a lidi kolem.

Přes třicet let znal cestu do divadla, kde začínal v roce 1965 se slovy: „Rád bych tu byl mezi vámi, moc se mi tu líbí a budu dělat cokoliv.“

A skutečně od pomoci při výtvarných stránkách divadla, kulísáckých dřinách se během let stal nepostradatelným mistrem jeviště, stoprocentním inspicientem, na jehož poslední pokyn netrpělivě a s důvěrou čekal každý herec.

Drobným i větším rolím v různých hrách dal svůj kumšt a vytvořil tak kouzelné figurky rozličných charakterů plných člověčiny. Měl-li trochu času, věnoval ho i nejmenším v loutkovém divadle. Patřil k zakládajícím členům folklórního tanečního souboru divadla Krakonoš. Vždy a všude byl ochoten a schopen přiložit ruku k dílu a pomoci radou. Svě zkušenosti pak

bez problémů předával mladší divadelní generaci s přirozenou autoritou. Jeho organizátorských schopností a schopností navázat potřebné kontakty s lidmi se nejvíce využívalo o národních přehlídkách, u jejichž prvopočátků stál. Jeho rčení „Jestli mě, teta, k tomuhle šábesu za rok nevezmete, tak s vámi už nepromluví“, jasně charakterizuje jeho vztah k této náročné divadelní akci. S radostí a nadšením pomáhal všem souborům a návštěvníkům nenápadnou mravenčí prací v divadelním zákulisí. A nejen to! Jako milý společník byl jejím přímým iniciátorem. A tak si získal oblibu stovek divadelníků z naší vlasti. Ti všichni spolu s námi děkují Mirkovi za všechno dobré a krásné, co pro divadlo a divadelníky udělal. Zůstane to uchováno. Chybíš nám Mirku!

Svatava Hejralová

Nesplněný slib

V prosinci loňského roku jsme se rozloučili s Pepou Petruškou. Děkovala jsem mu za naše městečko, za divadelníky, za sportovce. Věřte, byl to úkol nelehký. Opustil nás všechny náhle, ještě plný síly a chuti do života. Po pohřbu jsem se potkala s Mirkem Morávkem, který mi za sebe a za SKI klub Vysoké upřímně děkoval za toto rozloučení, že bylo důstojné a pěkné a mimo jiné řekl: Slávko, až

já zavřu oči, že mně taky tak pěkně zahovoříš. Usmála jsem se tomuto přání a neuváženě jsem odpověděla: To víš, že jo, co bych neudělala pro dobrého kamaráda. V zápětí jsem dokončila debatu větou: Chlapče, kde já budu, až ty zavřeš oči. Nemilosrdně nás zaskočil 22. duben, kdy jsme se dozvěděli o skonu Mirka. V tu chvíli jsme tomu ani nevěřili a bylo nám nekonečně smutno. Měla jsem zkoušku s mladými divadelníky, takže jsem se to dozvěděla v divadle. V místech, kde on téměř 30 let vykonával svědomitě každý svěřený úkol. Uklidňoval hostesky při divadelních přehlídkách, když propadaly trémě, mistrně řídil všechna představení jako inspicient a také si rád zahrál. Na mnoha místech nám bude scházet. Mamě hledám slova, kterými bych poděkovala za všechny ty chvíle pohody a společné práce v divadle, za chvíle plné vtipného humoru i tvůrčího mudrování. A tak se smírju s obyčejnou větou: Moc a moc děkujeme za všechno a já se omlouvám, že jsem nesplnila daný slib. Je mi to líto, ale tentokrát bych neměla dost sil. Ale kdykoliv navštívím tichý kout vysokého hřbitova, budu tiše šeptat slova básně o lásce k domovu a životu jen pro něho, protože vím, že měl svůj domov nadevšecko rád.

Slávka Hubačiková

Projevy soustrasti

Divadelnímu spolku Krakonoš docházejí další a další kondolence z celé české divad. obce a všude čteme i mezi řádky, jaké úctě a popularitě se pan M. Morávek těšil:

- *Ve vašem spolku měl vyjimečné místo a jistě bude všem dlouho chybět. Nám zůstane v paměti jako starostlivý a víc než přátelský člen vysoké techniky -*

- *Přijměte naši hlubokou účast nad ztrátou přítele a obětavce, bez něž bude život divadelní nesnadnější pro všechny, kdo rádi do Vysokého přijeli a přijdou -*

- *Jsmo s Vámi ve chvílích vašeho smutku. Památka na Mirka zůstane hluboko v našich srdcích.*

Zarmoucené rodině vyjadřujeme hlubokou soustrast.

VZPOMÍNKA

Redakce Větrníku ztrácí v panu Mirku Morávkovi jednoho z dopisovatelů do rubriky sport, zejména v oblasti zimních sportovních akcí.

Nezapomeneme.

Společenská kronika

Narození

✿ 11. dubna 1997 se v Jilemnici narodil manželům Ladě a Miloslavovi Chlumovům syn Michael.

✿ 15. dubna 1997 se v Jilemnici narodila manželům Yvetě a Radkovi Jonovým dcera Marika.

✿ 28. dubna 1997 se v Turnově narodil manželům Petře a Miroslavovi Mikulovým syn Jaroslav.

Blahopřejeme!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

- 5. 5. Soňa Zitová 70 let
- 12. 5. Anna Novotná 86 let
- 14. 5. Erna Poloprutská 73 let
- 16. 5. Jan Nedomlel 71 let
- 20. 5. Marie Vodsedálková 80 let
- 22. 5. Václav Hladík 76 let

Tříč

- 12. 5. Anna Lukšová 83 let

Helkovic

- 22. 5. Jaroslav Nejedlo 72 let

Sklenařice

- 11. 5. Alena Metelková 72 let
- 20. 5. Marie Holcová 84 let

Stará Ves

- 17. 5. Marie Siebrová 85 let

Zlatá svadba

Dne 23. dubna 1997 oslavili manželé Vondrákovi ze Sklenařic Zlatou svatbu. K tomuto životnímu výročí jim přejeme hodně zdraví a pohody do dalších let.

Úmrtí

13. dubna zemřel ve věku nedožitých 61 let bývalý vysoký hotelier a majitel hotelu Morava pan Milan Josífek.

22. dubna zemřel náhle ve věku 53 let významný představitel a organizátor Ski klubu ve Vysokém pan Miroslav Morávek.

22. dubna zemřela ve věku 94 jedna z nejstarších občanek města paní Miloslava Patočková.

Poděkování

Děkujeme všem přátelům a známým za květinové dary a projevy soustrasti při pohřbu našeho manžela a otce, pana Milana Josífka.

Rodina Josífkových

PROVÁDÍM NÁSTŘIKY

anglické stříkané tapety
COLORFLEX již od 160,- Kč/m²

americké nástřikové omítky
POPCORN WALLTEX STUCCO
v cenách od 100,- Kč/m²

textilní tapetovací směsi
SÉNIDECO v cenách 300,- Kč/m²

ŽALUZIE

horizontální i vertikální

Karel Peterka
Vysoké nad Jizerou 97
Tel.: 0432/942 07

ELEKTROCOM - Jiří Mejsnar

TELEKOMUNIKACE A OBNOVA EL. ZAŘÍZENÍ

Štěpanická Lhota 42, 512 37 Benecko, Tel.: 0432/58 28 88

Nabízíme montáže pobočkových telefonních ústředěn včetně kabelových rozvodů.

Prodej a instalace koncových telekomunikačních zařízení dle objednávek, možnost výběru z katalogu s ohledem na požadované funkce.

Montáž prvků elektrické přepětové ochrany zabezpečíme Vaše zařízení proti možnému značnému poškození z energetické a telefonní sítě.

Dále provádíme opravy zařízení silnoproudé elektrotechniky, rekonstrukce elektronických rozvaděčů, optimalizace elektrických pohonů.

Zaručujeme výhodné ceny, spolehlivý servis.

PREFERUJEME ČESKÉ VÝROBCE U VYBRANÉ TECHNIKY.

Ke všem nabízeným činnostem samozřejmě poskytujeme poradenské služby. Na základě telefonické dohody o konzultaci zakázky Vás rádi navštívíme.

Příjem objednávek a informace

od 7.30 do 16.00 hodin

od 16.00 do 21.00 hodin

IVO KRAUS

Štěpanická Lhota 42

512 37 BENECKO 154

512 37 BENECKO

Tel.: 0432/58262810582701

Tel.: 0432/582888